

FALLET McCARTHY

Av överste ERIK DE LAVAL

SENATOR Joseph R. McCarthy föddes den 14 november 1908 på föräldrarnas farm i närheten av den lilla staden Appleton i staten Wisconsin. Fadern, av irländskt ursprung, var en hårt arbetande jordbrukare, som uppfostrade sin talrika barnskara med rotting och bibelspråk, och även modern synes i sin fostrargärning ha lagt in mera energi än moderlig ömhet. Barnen vandes redan från sina tidigaste år mera vid arbete, i hemmet och på åkern, än vid förströelser och lekar. Det femte i ordningen, sonen Joseph, som visade mer håg för läsning än för praktiskt arbete, drev hon ständigt att »uträtta någonting». Den energi, hänsynslöshet och arbetsamhet som kommo att prägla hans senare verksamhet voro nog ett arv från bägge föräldrarna.

Omedelbart efter avslutad skolgång startade han, 14 år gammal, med ett upplånat kapital på 65 \$ en hönsfarm, som han snart arbetade upp till ett stort och lönande företag. Vid 16 års ålder ägde han bl. a. 2 000 värphönor, 10 000 slakthöns och en lastbil. Men nu mötte honom hans första stora bakslag — en allvarlig sjukdom hindrade honom för en tid att sköta farmen, fadern vägrade att hjälpa honom, »hade inte tid att sköta hans affärer», och hela anläggningen gick förlorad. Han blev tidigt utbildad i »livets hårda skola», och någon hänsyn för andra ingick inte i denna utbildning.

Han kastade sig nu med okuvlig energi in på studiebanan, genomgick gymnasiet på rekordtid, studerade därpå juridik som stipendiat vid ett jesuituniversitet och satte två timmar efter avlagd examen upp en egen advokatbyrå. Av en kollega, som önskade lämna sin advokatpraktik för att i stället låta välja sig till domare, lät han förmå sig att inträda i hans firma — varpå han själv ställde upp som kandidat vid domarevalet och lyckades genom en ogenerad agitation korsa sin kamrats planer och själv taga den åtrådda platsen.

Under världskriget inträdde han som frivillig vid marinkåren — värnpliktsåldern hade han redan passerat — och lyckades under

sin tjänstgöring i Stilla havs-området hålla pressen hemma i Wisconsin väl orienterad om sina »lysande bedrifter», om vilka hans förmän och kamrater dock hade föga aning. Det var inte heller på det militära området utan på det politiska som han avsåg att göra sin karriär. I god tid före 1946 års val utverkade han sin avlösning från krigstjänsten och ställde upp som republikansk senatorskandidat i sin hemstat Wisconsin. För de flesta nykomlingar skulle kampen om en senatsplats där just då ha tett sig som ett hopplöst företag. Hans demokratiska motkandidat, senatorn Robert La Follette j:r, var en av kongressens mest aktade medlemmar, och familjen La Follette hade en i hela Wisconsin högt ansedd ställning. Men McCarthy lät sig inte avskräckas. Genom en hänsynslös förtalskampanj mot sin berömde medtävlare lyckades han i grund skaka dennes ställning, delvis tack vare att La Follette, som under större delen av valkampanjen vistades i Washington, ansåg det under sin värdighet att bemöta beskyllningarna, som därför inom de breda lagren blevo allmänt trodda. »Les absents ont toujours tort.» Till stor överraskning för alla politiska experter lyckades McCarthy slå ut sin motståndare och vid 38 års ålder taga plats i senaten.

För sin framgång hade han till stor del att tacka de i Wisconsin ganska talrika kommunisterna, vilka kanske hoppades kunna politiskt utnyttja den relativt okände McCarthy. De skulle dock — liksom en gång de tyska kommunisterna efter sin hjälp åt Hitler för Weimarrepublikens krossande — snart nog få skäl att ångra sin felbedömning.

Under sina första år i senaten synes McCarthy icke ha spelat någon mera framträdande roll. I Förenta Staterna levde man då ännu under illusionen om fortsatt vänskap med de bolsjevikiska »bundsförvanterna» från världskriget och hoppades på lojalt samarbete vid ordnandet av världens affärer på grundvalen av Jalta och Potsdam. Året 1948 betecknar slutet på denna vackra dröm. Det var året för kommunistkuppen i Tjeckoslovakien, upplösningen av det allierade kontrollrådet i Berlin, ryssarnas Berlinblockad och den allierade luftbron dit, m. a. o. för den allvarliga brytningen mellan Sovjet och Västmakterna. Det amerikanska folket började få upp ögonen för sovjetregimens verkliga natur och även för den fara, som kommunisternas verksamhet i dess eget land innebar. År 1949 gjorde Whittaker Chambers sina uppseendeväckande avslöjanden om det ryska spioneriet under kriget och av-

slöjade Roosevelt och Trumans betrodde medhjälpare, Alger Hiss, som hemlig Moskva-agent. Och både inom USA och i Kanada framkommo talrika andra bevis för de landsförrädiska kommunistiska agenternas verksamhet. Den allmänna opinionen inom Staterna började vakna på allvar.

En intelligent och äregirig politisk streber som McCarthy måste givetvis hälsa strömkantringen med glädje. Den tilltagande spionskräcken och oviljan mot Sovjet och dess kommunistiska medhjälpare inom det egna landet borde ju kunna väl utnyttjas av en målmedveten politiker, så mycket mer som de inbjödo till angrepp mot president Truman och hela den demokratiska regimen och därmed gävo möjlighet att »samla förtjänster» i arbete för det republikanska partiet. De metoder som tidigare hjälpt McCarthy till framgång borde även nu kunna visa sig effektiva.

Det är åtminstone sannolikt att ett resonemang i stil med detta låg till grund för McCarthys första stora framträdande i kampen mot kommunismen, då han den 9 februari 1950 i ett tal i Wheeling påstod, att han hade i sin hand en förteckning över 205 personer, som alla voro kommunister och som, trots att utrikesminister Acheson var medveten därom, alltjämt voro i tjänst vid State Department. Under fortsatta framträdanden framförde han liknande anklagelser, dock med växlande, efter hand krympande siffror och alltjämt utan att ge några namn.

Inom senaten blev McCarthys aktion inte någon succé. Den senatskommitté, som tillsattes för att under den demokratiska senatören Tydings undersöka hans anklagelser, yttrade i sin slutrapport den 18 juli bl. a. följande: »De anklagelser, som senator McCarthy framfört i sitt tal i Wheeling den 9 februari, voro falska; kommittén har inte kunnat konstatera tillvaron av några kommunister eller av någon 'spionring' i State Department. Hans påstående i Salt Lake City den 20 februari, att han kunde namnge 57 inregistrerade medlemmar av kommunistpartiet i tjänst i State Department, var likaledes osant; han har inte kunnat lämna något bevis för deras existens. I ett anförande i senaten i februari har han lämnat vilseledande upplysningar och inte infriat sitt löfte att samarbeta med senatsutskottet. Enda orsaken härtill måste ha varit, att han inte hade några upplysningar att lämna.»

De anklagelser som han (senare) framfört mot ambassadör Jessup voro fullständigt ogrundade och ha åstadkommit obotlig skada på Förenta Staternas anseende.

Uppfattningen inom vida bildade kretsar vid denna tidpunkt

torde ha riktigt tolkats av medarbetaren i New York Times, Anne O'Hare då hon skrev: »Senator McCarthys berg av anklagelser har inte ens fött fram en råtta av normal storlek. — — — Hans metod att, själv skyddad av sin parlamentariska immunitet, rikta vilda anklagelser mot andra påminner om totalitära regimers teknik. I Sovjetunionen är det ett brott att tala med en amerikan, men vårt folk är icke berett att följa detta exempel och förklara var och en för brottslig, som någon gång talat med en kommunist eller som blivit medlem av 'Föreningen för främjande av vänskapen mellan USA och Sovjetunionen' vid en tidpunkt, då samförstånd med Sovjet var vår regerings främsta mål — — — hans anklagelser innebära mer än blott ett politiskt skådespel, de kasta ett skimmer av ansvarslöshet över oss alla (amerikaner) och skada Förenta Staternas anseende hos dem, som där söka ljus och ledning.»

Att McCarthy dock ingalunda var någon politiskt död man, utan att hans politiska inflytande på massorna tvärtom alltjämt var under tillväxt, skulle snart komma att visa sig. Vid ett val till senaten den 7 november i Maryland, där senator Tydings, en av kongressens mest ansedda medlemmar, mötte en fullständigt okänd republikansk motkandidat, mr. John Marshall Butler, blev han utslagen av denne. Butlers seger tillskrevs allmänt, med rätt eller orätt, det kraftiga stöd han fått av McCarthy. Dennes namn började i vida kretsar omges av en viss stämning av fruktan.

Innan vi fortsättningsvis följa McCarthy på hans bana som storinkvisitor och kommunistjägare, skola vi här lämna en kort översikt över den amerikanska kongressens rätt till kontroll av förvaltningen och dess därpå grundade s. k. undersökningskommittéer. Den amerikanska konstitutionen innehåller inte någon paragraf, som uttryckligen ger kongressen rätt att göra undersökningar och infordra vittnesmål. Men redan år 1792 tillsattes, med stöd av engelsk parlamentarisk tradition, en kongresskommitté i detta syfte.

Under 1800-talet förekom vid flera tillfällen (1800, 1832, 1836, 1881) strid mellan presidenten och kongressen rörande den senares rätt till kontroll — det gällde därvid den praktiska tillämpningen av den i konstitutionen fastslagna principen om maktens delning mellan den verkställande, den lagstiftande och den dömande myndigheten. Unionens högsta domstol, som i USA — i motsats till hos oss — äger fastställa den slutliga tolkningen av författnings-

frågor, stödde därvid i allmänhet den första statsmaktens krav på frihet från inblandningar från kongressens sida. Men vid en tolkningstvist år 1927 godkände HD kongressens rätt att kontrollera verksamheten inom respektive departement och »att pröva anmälan om försummelse inom administrationen». Denna rätt har sedan dess icke varit omstridd. I vad mån den kommit till användning, har i hög grad berott på det personliga förhållandet mellan president och kongress. Under kraftfulla presidenter, som t. ex. F. D. Roosevelt, har den utnyttjats endast i ringa mån, under Eisenhower synes förhållandet närmast vara det motsatta.

År 1927 fastställde HD även båda kamrarnas rätt »att kalla privatpersoner inför undersökningskommittéer för att avge vittnesmål, erforderliga för att sätta kongressen i stånd att utöva sin grundlagsenliga lagstiftningsrätt». Senare har HD också godkänt kongressens rätt att själv avgöra, vilka upplysningar den behövde för detta ändamål. Kongressen har synbarligen härigenom fått en vidsträckt befogenhet att kontrollera regeringsmaskineriet och statsförvaltningens alla grenar. Den har dessutom fått rätt att själv ådöma straff för »vanvördnad mot kongressen», ådagalagd genom exempelvis vägran att inställa sig till förhör eller att avlägga vittnesmål. Ett skydd för den enskilde medborgaren innebär dock den s. k. Fifth Amendment, som bl. a. stadgar att »ingen kan — — — tvingas att i brottmål vittna emot sig själv». Denna bestämmelse har vid flera tillfällen begagnats i de senaste årens kommunistprocesser.

Den stora makt, som kongressens ovan nämnda rättigheter ge ledarna av de av senaten eller representanthuset tillsatta undersökningskommittéerna, måste ha utövat en stark dragningskraft på en man med McCarthys läggning. Fullkomligt oberörd av de motgångar, som han lidit i senaten, fortsatte han också sin anti-kommunistkampanj. Att han därunder kom att taga heder och ära av hundratals oförvitliga medborgare, generade honom lika litet som den ovilja, som hans metoder uppväckte inte bara bland hans politiska motståndare utan också hos många sansade medlemmar av hans eget parti. Hans av naturen »tjocka hud» hade inte tagit skada av hans hittillsvarande bakslag. Han visste också med sig, att han under sin offensiv mot den trumanska regimen trots allt seglade i medvind. Uppdagandet av den starka kommunistiska infiltrationen och den utbredda korruption från den rooseveltska tiden, som alltjämt levde kvar under president Truman, hade ska-

pat en allmän misstro mot regimen Truman—Acheson. Även en propaganda av det utpräglat demagogiska slag, som McCarthy representerade, hade därigenom fått stora möjligheter till framgång. Som den skicklige agitator han var insåg McCarthy också, att en grovt förenklad förkunnelse var bäst ägnad att påverka massorna, även om dess sanningshalt var mycket låg — även grova lögner bli gärna trodda om de upprepas tillräckligt ofta, särskilt om de någon gång kunna blandas upp med några för alla påtagliga sanningar.

Som det mest groteska exemplet på hans grovt demagogiska förkunnelse må anföras det påstående, som han den 14 juni 1951 framförde i senaten, att det existerade en sammansvärjning mellan Acheson och den dåvarande försvarsministern, general Marshall i syfte att försvaga USA och därigenom förbereda dess underkastelse under Sovjetunionen, »en konspiration så oerhörd, en gemenskap så nattsvart, att den överskuggar varje annan i mänsklighetens historia». President Truman var enligt talaren »endast oklart medveten om vad som pågick».

Då denna anklagelse inte riktigt slog igenom, övergick han senare till kritik av Korea-kriget, ett alltid tacksamt ämne, och till upprepning av äldre anklagelser, mot ambassadör Jessup m. fl.

Varken officiella vederläggningar av dylika påståenden eller president Trumans angrepp på »skandalmakare, bl. a. i kongressen, som genom beskyllningar försökte få folk att tro, att regeringen var korrumpad och infekterad med kommunism», eller senator Bentons anmälan den 28 september 1951 att McCarthy hade begått mened och borde uteslutas ur senaten, syntes på något vis skada hans ställning hos den breda massan. Hans politiska makt var under ständig och påtaglig tillväxt och likaså den fruktan han på många håll ingav, vilket bl. a. tog sig uttryck däri, att den kommitté, som senaten tillsatt för att pröva senator Bentons anklagelser, fick dö i tysthet.

För det republikanska partiet utgjorde McCarthy både en belastning och en tillgång. Många av dess ledande män ogillade hans metoder, men alla måste medge, att han på grund av sin starka ställning var värdefull för partiet särskilt under valåret 1952 och inte minst med tanke på att Wisconsin var en vid det stundande presidentvalet osäker stat. Hans starka ställning i Wisconsin framgick klart vid ett provval där den 10 september 1952, vid vilket han hemförde en överväldigande seger — 538 000 röster, ca 100 000

mer än alla andra kandidater tillsammans. Det gällde alltså för republikanerna att inte stöta honom ifrån sig. Inte minst presidentkandidaten Eisenhower själv hade en svår ställning, vilket bl. a. framgick då han tvingades att uttala sig om McCarthys aktion mot general Marshall: »General Marshall är en av detta lands fosterlandsvänner, och var och en som — — — har arbetat tillsammans med honom vet att han är en verkligt osjälvisk patriot. Jag talar inte om felbedömningar — — — dem vet jag ingenting om — — —

Det finns vissa saker som jag inte ämnar stödja. Jag stöder utrotandet av all undermineringsverksamhet. Men, 'by golly', oamerikanska metoder äro enligt min mening aldrig berättigade.»

Liksom alla republikanska motståndare till McCarthy undvek han varje *direkt* personlig kritik av honom. Kanske hoppades han, liksom många andra republikaner, att senatorn skulle komma att dämpa sina stridsmetoder, om valen komme att ge landet en republikansk president och regering. Republikanen McCarthy kunde ju inte gärna angripa en republikansk regim lika hänsynslöst, som han hittills angripit Truman och Acheson och deras män.

McCarthys värde för valutgången var rätt bedömt; själv omvaldes han i Wisconsin med 54 % av samtliga avgivna röster. Förhoppningarna att han skulle dämpa sin stridsiver efter Eisenhowers seger skulle däremot snart visa sig fåfänga.

Hans starka ställning inom det republikanska partiet kom till uttryck redan vid början av 1953 års kongress, då han utsågs till ordförande i en av senatens undersökningskommittéer, med huvuduppgift att granska ämbetsmäns och övriga statligt anställdas lojalitet. Med oförminskad energi och framåtanda, men också med samma stötande arrogans som tidigare grep han sig an med uppgiften att rensa förvaltningen, framförallt State Department, från allt och alla, som haft något samröre med kommunism eller kommunister. Att han därvid inte försummade något tillfälle att själv framträda i tidningarnas rubriker, i radio och television, säger sig självt. Här kunna endast de viktigaste av hans aktioner fram till nuvarande tidpunkt antydast.

Han undersökte »Voice of America», ett av de viktigaste organen för utlandspropagandan;

han motsatte sig energiskt, ehuru utan framgång, utnämningen av mr Bohlen till ambassadör i Moskva, med den motiveringen att Bohlen varit en av president Roosevelts medhjälpare i Jalta;

han gjorde en undersökning av handeln på det röda Kina och lät

allmänheten förstå, att *han* genom underhandlingar med grekiska skeppsredare hindrat 242 handelsfartyg att anlöpa kinesiska hamnar — han hade alltså genomfört en uppgift, som egentligen ålegat State Department, men som försumrats av detta, en version som han dock senare, efter samtal med Dulles, måste ta tillbaka;

han angrep State Department icke bara för dess bristande kontroll rörande kommunister inom dess egna led utan också för att det »sände parfymerade noter» till Förenta Staternas allierade och »följde den truman—achesoniska regimens stil» ifråga om handeln med Kina;

han sände sina båda 26-åriga medhjälpare Cohn och Schine på en 18 dagars inspektionstur till Europa för att granska de amerikanska informationscentra där, ett uppdrag som sköttes med den mest utstuderade arrogans, särskilt från mr Cohns sida, men som ledde till utrensning av en mängd mer eller mindre kommunistvänlig litteratur från alla offentliga amerikanska bibliotek, samt till hemkallandet av tjänstemannen T. Kaghan vid högkvarteret i Frankfurt, som vågat driva med de unga inkvisitorerna;

han ingrep i pågående undersökningar angående kommunistisk infiltration i arméns signalkårs radarlaboratorium i Fort Monmouth och drev därigenom fram en mer energisk aktion inom kåren på detta område.

Ett kraftigt bakslag för McCarthy inträffade i juli 1953 på grund av det uttalande, som kommitténs nyanställda »verkställande direktör» Matthews gjorde, »att den största enstaka grupp som f. n. understödjer den kommunistiska organisationen i USA består av protestantiska präster». Uttalandet uppväckte en storm av indignerade protester över hela landet. McCarthy, som först tog Matthews i försvar, tvingades senare av sin egen kommitté att avskeda honom, vilket dock inte hindrade dess tre demokratiska medlemmar att lämna densamma. Därigenom att han lyckades förmå de republikanska ledamöterna att kvarstå, kunde kommittén dock fortsätta sin verksamhet, ehuru i ett mer än någonsin utsatt läge.

Under innevarande år igångsatte McCarthy en stor aktion mot Harvard's världsberömda universitet, som enligt honom hyste massor av »Fifth Amendment Communists» inom sin lärarekår, och gav sig därefter in på den undersökning av lojalitetsförhållandena inom armén, som tack vare hans förhörsmetoder ledde till den nu pågående, världsbekanta konflikten. Denna pågår alltjämt då detta skrives och ligger därför utanför ramen för denna studie. Även utan att invänta dess utgång synes det dock vara möjligt att

på grundval av McCarthys hittillsvarande verksamhet och karriär, komma till en uppfattning om mannen och hans verk.

Åsikterna i Europa om McCarthy synas vara enhetliga: en utpräglad lycksökare och demagog, en representant för det sämsta i amerikansk demokrati och för en ny, överdriven och till isolatism ledande nationalism.

Även om denna uppfattning tvivelsutan är riktig, täcker den dock kanske inte hela sanningen. Inom USA äro i varje fall meningarna om mannen mera delade. Den stora popularitet som han i varje fall intill den allra senaste tiden åtnjutit i sin hemstat, Wisconsin, har bl. a. framgått vid de val där han ställt upp. Hans val till ordförande i en av senatens ständiga kommittéer bevisar hans starka ställning inom senatens republikanska parti.

En serie Gallup-undersökningar rörande hans ställning hos allmänheten inom hela landet har gett följande intressanta resultat: på frågan »Har Ni i stort sett en fördelaktig eller ofördelaktig uppfattning om senator Joseph R. McCarthy» blev svaret följande:

	Fördelaktig	Ofördelaktig	Ingen åsikt
Juni 1953	35 %	30 %	35 %
Augusti 1953	34 %	42 %	24 %
Januari 1954	50 %	29 %	21 %

Siffrorna äro tämligen jämnt fördelade mellan olika yrkesgrupper. De visa att folk under tiden fram till januari 1954 alltmera intresserat sig för honom och att hans politiska makt under senare delen av år 1953 varit under tillväxt.

En sortering av årets svar efter olika trossamfund gav följande resultat:

	Fördelaktig	Ofördelaktig	Ingen åsikt
protestanter	49 %	28 %	23 %
katoliker	58 %	23 %	19 %
judar	15 %	71 %	14 %

Dessa siffror visa, att uppfattningen att han huvudsakligen haft sitt stöd i katolska kretsar inte är fullt riktig; de protestantiska siffrorna ligga ju inte långt efter. De judiska siffrorna torde böra ses mot bakgrunden av det faktum, att det judiska inslaget bland kommunisterna och speciellt bland de proryska spionerna i USA varit påfallande starkt.

Man kan fråga sig, hur det är möjligt, att en man som så ofta

kunnat beslås med grova propagandalögner och fula trick kunnat få en sådan anslutning och maktställning, som han faktiskt fått. Orsakerna till hans karriär måste sökas på flera områden. För det första bildade det psykologiska läget i USA omkring år 1950 en utmärkt operationsbas för en skicklig och fördomsfri politisk streber. De fortgående avslöjandena av president Roosevelts samgående med kommunisterna och av den fortsatta kommunistiska infiltrationen under hans efterträdare skapade en allmän ovilja mot Sovjet och dess medlöpare och en viss spionskräck, som McCarthy skickligt utnyttjade, då han lanserade sig själv som landets kommunistfiende par préférence. Att han i själva verket inte kom att avslöja någon enda mera framstående kommunist, kunde han dölja genom en skicklig propaganda, i vilken han för övrigt hjälptes av sina politiska motståndare, inte minst president Truman själv, som genom sina angrepp gav honom ökad »publicity» och god reklam. Han kom därigenom att för allmänheten, särskilt i Europa, framstå som en mer betydelsefull person, än han egentligen var. Han hade naturligtvis stor förmåga att vinna massmötenas publik, »att tala till bönder på bönders vis» om också kanske inte »med lärde män på latin». Hans förkunnelse byggde på en ytterlig förenkling av problemen — förinta kommunismen i USA och allt skall bli bra — och passade därför den breda massan av väljare, som saknade förutsättningar för en djupare insikt i problemställningarna. Så blev han en politisk maktfaktor inte bara i sin egen hemstat utan i hela USA. En sådan episod som senator Tydings' ovan omnämnda valnederlag i Maryland kom att bidra till tron på hans stora politiska inflytande och därigenom också till hans verkliga makt.

Under ett viktigt valår, som året 1952, kunde hans parti givetvis inte stöta sig med en så värdefull röstmagnet som McCarthy. Presidentkandidaten Eisenhower, som personligen starkt ogillade både hans person och hans metoder, hade därvid, som ovan framhållits, en svår ställning. Att de politiska synpunkterna skulle väga tyngre än de personliga, ligger i sakens natur. Tanken på nästa val — politikernas permanenta bekymmer — har även där efter varit av betydelse för både presidentens och partiets inställning till senatoren från Wisconsin; även 1954 är ju valår, då en tredjedel av senatens och representanhusets samtliga medlemmar skola utses. Huruvida presidentens hittillsvarande mycket försiktiga inställning gentemot McCarthy varit nyttig för hans egen prestige, kan dock ifrågasättas.

Fallet McCarthy

Även från ickeparlamentariskt håll synes McCarthy under de senaste åren fått ett visst stöd, nämligen från en grupp oljemagnater i Texas med Dallas' oljekung, mr H. L. Hunt — möjligen Staternas just nu rikaste man, med en inkomst uppskattad till 200 000 \$ per dag! — i spetsen. Han har bl. a. fått en lyxbil (Cadillac) som gåva och privat flygplan till förfogande för propagandaturnéer och har entusiastiskt hyllats vid sina besök i Texas. Det är dock obefogat att häri se en motsvarighet till den tyska storindustrins stöd åt Hitler före 1933 — tack vare frikostiga anslag från senaten till McCarthys kommitté, 214 000 \$ för innevarande år, är han för sitt arbete oberoende av frivilliga bidrag och sannolikt inte för egen del intresserad av dylika.

För övrigt är den likhet med Hitler, som McCarthys fiender, bl. a. presidentens bror, bankiren Arthur Eisenhower, ansett sig kunna konstatera, huvudsakligen inskränkt till hans stora demagogiska talang. Kanhända kan man också finna en likhet i fråga om strävan efter ryktbarhet och makt. Men några planer på att försöka omdana det amerikanska samhället ha säkerligen aldrig föresvävat den amerikanske politikern; att han i andanom sett sig själv som president Eisenhowers efterträdare är däremot kanske inte uteslutet.

När man kanske förvånar sig över att han, trots många kraftiga bakslag, hittills kunnat försvara sin maktställning, får man inte förbise, att hans fälttåg mot den kommunistiska infiltrationen inte enbart bestått av bluff och inkvisitoriska förhörsmetoder utan också givit vissa positiva resultat. Hans aktion mot handeln på det röda Kina har av vicepresident Nixon erkänts som värdefull (om också inte till den grad som McCarthy själv påstått). Hans undersökning av förhållandena vid Electric Co:s atomforskningslaboratorium har faktiskt avslöjat kommunistisk infiltration, hans attack mot den »ljusröde» professor Lattimore likaså, han har fått kommunisten Inslerman att efter 15 års tystnad bekräfta Whittaker Chambers' avslöjanden angående Hiss, och hans angrepp på Harvard-universitetet har nog inte helt saknat grund. Att han på många håll verkat som en effektiv pådrivare i fråga om övervakningen av kommunistisk verksamhet, kan inte helt förnekas.

Och i fråga om det nu världsbekanta fallet Peress har han i viss mån haft rätt; tandläkare Peress är en uppenbart otillförlitlig person, som trots detta befordrats av armémyndigheterna och sedan givits »honorable discharge» i lagom tid för att — om ock

oavsiktligt — rädda honom undan senatskommitténs förhör. Naturligtvis ursäktar detta inte McCarthys skandalösa behandling av general Zwicker och inte heller det fula trick, varigenom han lurat arméministern Stevens till hans s. k. kapitulation. Det bör också beaktas att Stevens tanke att förbjuda sina officerare att inställa sig inför senatskommittén skulle ha dragit upp en författningsfråga, om senatens rätt till undersökningar inom statsförvaltningen, i vilken hela senaten, oavsett dess känslor för McCarthy, skulle ha ställt sig bakom honom. Senatens beslut, fattat med 85 röster mot en, att som ovan nämnts anslå 214 000 \$ för McCarthy-kommitténs fortsatta undersökningar synes också tyda på, att den har ansett dessa vara av värde. Vilken ställning senaten kommer att intaga till McCarthy och hans kommitté sedan fallet Cohn—Schine blivit fullt utrett, återstår att se.

Oavsett utgången av nu pågående konflikt mellan McCarthy och armén kan man dock redan nu våga det omdömet om hans verksamhet, att den nytta han har gjort varit relativt obetydlig, medan den skada han tillfogat Förenta Staternas anseende och därigenom dess ledareställning inom den västerländska världen varit ofantlig.
